

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

A. Aarg. Nr. 2.

Den 15. Oktbr. 1871. Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Præsident George A. Smith,

afholdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 13de August 1871.

(Fra „Deseret News.“)

Formedest vor himmelske Faders Godhed er det atter bleven os forundt at samles i den Hensigt at nyde den hellige Nadvere. I den Nat, da vor Frelser blev forraadt, gav han denne Ordinance til sine Disciple. Det var paa en Maade at indstifte paany Stikken at æde Paastelammet, hvilken Israels Børn havde iagttaget siden de forlode Egypten. Naar vi samle os for at deeltage i dette hellige Maaltid, er det af yderste Bigtighed, at vi overbeie og forstaae det sande Forhold, hvori vi stille os, thi ved at æde af Brødet og drikke af Vinen vidne vi for vor himmelske Fader, at vi ihukomme ham, og idet vi æde Brød af den samme Balke, burde vi ikke nære andre Følelser i vort Hjerter end dem, der ere rette for Gud, eller for at bruge Frelserens Ord i hans uforglemmelige Bjergprædiken: „derfor, om Du offerer din Gave paa Alteret

og der kommer ihu, at din Broder har Noget imod Dig“ osv.

Enhver, som troer Fredens Evangelium, er under den Forpligtelse at føre et retskaffent, moralsk og dydigt Levnet, og i al sin Vandel beslitte sig paa at øve Retfærdighed, elskede Barmhertighed og i Ydmyghed adlyde de Principer, han har annammet. Vi skulde under alle Omstændigheder vogte os for at forsømme disse Ting, og ikke fare vild fra Sandheden eller forglemme Evangeliets Principer og Ordinanconer. Derfom vi elskede hverandre som vi skulde, vilde aldrig nogen høre os tale Ondt om en Anden. I blandt næsten alle Folkeslag, saavidt min Kundskab til Historien strækker sig, har Sladder og Bagvaskelse været deres værste Onde. Jeg har mærket, at de, som kalde sig Sidste-Dages Hellige, have ikke ganske afstaaet fra denne Last, men

ere til sine Tider altfor rede til at udbrede Skandalen.

Naar vi komme til Forsamling for at nyde Nadverens Sakramente, og have gjort vor Broder, Søster eller Næste imod, er det vor Pligt først at forlige os med dem og saa nyde det paa en viis og samvittighedsfuld Maade; thi om vi huse onde Tanker og ere Slaver af vore Lidensflaber, staae vi i Fare for den stræftelige Synd, som omtales af Apostelen: „hvo, som æder og drikker uværdeligen, æder og drikker sig selv til Dom.“

Ved at adlyde Evangeliets Principer, som Gud har aabenbaret, berettiges vi til at modtage den Hellig Aand, men hvis vi forsømme disse, glemme vore Pligter og besmitte vore Legemer, kunne vi ikke være Templer for Guds Aand, og Lyset, der er i os, vil worde Mørke. Ved det sidste Maaltid, som Jesus deltog i med sine Disciple, var Peter saa tillidsfuld og fast i sin Tro, at han erklærede, at om han end skulde lide Døden, vilde han alligevel ikke fornegte Frelseren; og dog inden saa Timers Forlob, da han saae Jesus i Ypperstepræsternes og Soldaternes Bold, fornegtede han ham. I Forstningen, da Mesteren blev greben, var han villig til at stride for ham; han var lig mange af de Sidste Dages Hellige, der ere mere rede til at kæmpe for deres Religion, end at efterleve den — han huggede løs med sit Sværd, men Jesus bød ham stilke det i Steden, udtrakke sin Haand og helbrede Djeneren, som Peter havde saaret.

Dette kunde Peter ikke forstaae; det lignede aldeles ikke det verdslige Rige, som han havde ventet at see Jesus i Besiddelse af, og da han blev beskylt for at være en af hans Disciple, svarede han: „jeg kjender ikke dette Menneste“ — fornegtede ham, hvem han nogle Timer forud havde lovet saamegen Hengivenhed.

Da Peter gif ud, galede Hanen, og han erindrede Jesu Ord og græd bitterlig.

Man siger om denne Apostel, at da han af sine Fjender blev dømt til at korsfæstes, forlangte han at blive korsfæstet med Fødderne opad; fordi han havde fornegtet sin Herre, vilde han ikke hænges paa Korsset i samme Stilling som han.

Denne Svaghed findes hos alle menneftelige Væsener: Alle have deres Provvelser, Kummer og Fristelser. Da vor Profet Joseph Smith levede, hvem Gud sendte i disse sidste Dage med Tidernes Fyldest Huusholdning, stode Mange ved hans Side og udgave sig for at være hans varmeste og mest hengivne Venner, hvilke ved hans Død ikke alene vendte sig bort fra Kirken, men bleve endog dens bitterste Fjender. Denne Svaghed findes i det menneftelige Hjerte, og den har sin Aarsag. For Exempel, Gud fordrer, at hans Børn skulle være nidkjære i Bønnen, men formedelst Forretninger, Arbejde og verdslige Sorger forsømme de ofte at opfylde dette Bud baade i deres Familiekreds og i Løndom; inden længe bliver deres Sind formørket og som Følge deraf bortdrager Herren sin Aand fra dem og de glemme hvad de engang kjendte. Om nogen af de Helle sigstulde gjøre Noget, som er forbudt i Evangeliet, vil det have samme Følger. Om Nogen vedbliver at tage Guds Navn forsængeligt, vil han tabe Herrens Aand. Om Nogen gjør sig skyldig i Uredelighed, Utugt eller Nogetsomhelst, der er forbudt i Fredens Evangelium, vil hans Sind blive formørket. Om han end idag kunde aflægge det Vidnesbyrd, at han veed dette Værk er af Gud, vil han dog inden ret længe ved Pligtforsømmelse komme til det Resultat, at han neppe veed det og tilsidst slet ikke veed det. Dette er Følgen af at tabe den Hellig Aands Lys, og Alle formanens til at give

noie Agt paa sig selv, saa de kunne føle sig overbeviste om, at de ere paa den rette Vej, inden de nyde af det hellige Maaltid.

Den Hellig Aand yttre ogsaa sin Virksomhed, naar man efterlever Viisdomsordet. Naar Noget forsømmer at adlyde samme og bliver en Slave af sine Lyster i disse smaa Ting, vil han gradvis blive mere og mere lunken i sin Religion; derfor onsker jeg bestandig at opmuntre mine Brødre og Søstre baade ved Tale og Exempel til at holde det. Vi maae ikke være ligegyldige og forsømmelige i at adlyde dets Forstrifter.

„Men det kan da ikke staae,“ siger En, „at drikke en Kopp The eller straae Tobak.“ Det staaer forsaavidt, at det forstyrrer den normale Tilstand i det menneskelige System, og hvis denne Forstyrrelse vedvarer, afføder den Vaner, hvoraf man tilsidst bliver fuldkommen Slave. Et Menneskes Dage forkortes derved, og han vil ikke være istand til at udføre sine Pligter nær saa godt som han ellers kunde.

Vi have megen Aarsag til at være taknemlige til Herren, fordi han har befriet os fra vore Fjenders Ondskab. Han har ledet os ved sin inspirerede Tjener Brigham til Dalen i det „Store Basin“ hinsides Klippebjergene; han har velsignet Orkenen, saa at efter tyve eller fire og tyve Aars Slid og Noie Zion maae udbrede sine Boligers Gardiner. Vi nød kun meget lidt af hvad man kan kalde religiøs Frihed inden vi kom hertil, thi aldrig saasnart var Kirken organiseret af Joseph Smith med sex Medlemmer, før Forsølgelsens og Undertrykkelsens Arm udraabtes for at tilintetgjøre den. Det var ikke blot Skandale og ilde Dmtale, som benyttedes mod de Hellige, men en lang Række af fortrædelige Processer anlagdes imod dem, deres Huse nedreves,

Brødrene tjæredes og tjæredes og Kirken blev drevet fra Sted til Sted.

Rygtet har fortalt, at Mormonerne bleve uddrevne fra Jackson County, Missouri, paa Grund af Hestetyveri. Faktum er, at man i alle Staten Missouris Retsprotokoller ikke kan finde en eneste Klage af dette Slags beviist mod nogen af de Sidste Dages Hellige. Fra den Dag de nedsatte sig der, til den Dag de bleve fordrevne, ubmærkede al deres Vandel sig ved Retskassenhed, Orden og Flid. Klagerne, hvorfor de bleve drevne fra Missouri, bleve specificerede, offentliggjorte og undertegnede af et stort Antal fremragende Mænd, og disse Indhold var, at „Mormonerne afvige fra vore Troesbekendelser, de salve de Syge med indviet Olie og de spotte aabenlyst Gud og haane hans hellige Religion ved at sige, at de saae Aabenbaringer direkte fra Himlen, ved at tale i ubekjendte Lungemaal, troe paa Inspiration og Andet, som er nedværdigende for Religionen og stridende mod den menneskelige Fornuft; ligeledes at de holde med Slaverne,“ osv. Det er ganske vist, at Mormonerne i Missouri ikke vare Slaveholdere, men Statens Love vare saa strenge i dette Stykke, at der behøvedes ingen Pøbelhøb til at indskærpe den; og da hvert eneste Embede i Staten, saavel civile som militære, var besat af Mænd, der ikke hørte til Mormonerne Samfund, er det ikke sandsynligt, at man skulde have haft ondt ved at overholde Lovene.

Men havde I ikke Polygami dengang? Aldeles ikke; det Princip var slet ikke kjendt i vor Kirke; det var endnu ikke aabenbaret, og hver Mand og Kvinde i Kirken vare strenge Monogamister. I 1838 og 39 bleve de Hellige uddrevne af Staten Missouri, men ingen Beskyldning for Polygami hørtes da. Guvernørens

Udryddelsesordre lod saa, at „hvis I samle Eder sammen paany og organisere Eder med Biskopper og Præsidenter, skulle I totalt udryddes.“ Vi vare derfor nøbde til at forlade Staten og efterlade al vor Eiendom i Fjendens Vold. Det er et velbesejndt Faktum, at de Sidste Dages Hellige betalte 318,000 Dollars for Land i Staten Missouri, og at meget Saa om Nogen af dem nogensinde fik en eneste Dollar i Erstatning; derfor tilhører Landet os den Dag idag, og naar den store og herlige Dag oprinder, da de Forenede Staters Constitution skal være Landets høieste Lov, der tilsiktrer alle Menneker Liv, Frihed og Eiendomsret, da kunne de Hellige bygge og bo derude, og leve efter deres Religion der saavel som andre Steder.

Alt dette have vi maattet doe og Forsølgelsen ophørte ikke før vore Profeter vare blevne dræbte i 1844 og hele Folket uddrevet af Illinois i 1845 og 46. I sidstnævnte Stat blev ligeledes al deres Eiendom dem berøvet uden mindste Godtgørelse, hvorfor Pionererne i 1847 under Anførsel af Præsident Young banede sig Vej til denne Dal og anlagde Settlementer her.

I Aaret 1843 blev Aabenbaringen om celestialet Egtestab givet, men ikke offentliggjort; den var kun kjendt af cirka et eller to hundrede Individer. Den blev nedskrevet efter Joseph Smiths Diktat af Ældste William Clayton, hans daværende Privatsekretær, som endnu boer her i Byen. Denne Aabenbaring blev offentliggjort i 1852, oplæst i en stor Konference og anerkjendt som en Artikel i Kirkens Troesbekjendelse. Ældste Orson Pratt reiste derpaa til Washington og begyndte Udgivelsen af et Skrift, som kaldtes „Seeren,“ i hvilket denne Aabenbaring blev publiceret, tilligemed en Række

Artikler, der omhandlede Guds Lov med Hensyn til Egtestab.

Fra den Tid af indtil nu synes vore Fjenders Magt at være brudt; siden den Tid have vi aldrig været nøbde til at forlade vore Eiendomme. Pressen og Geistligheden have naturligtvis gjort deres Bedste for at nedrakke vort Samsund, og Politikere have anstrengt sig for at mele deres Rage ved at indvikle os i Tvistigheder med Regjeringen, og derved skaffet os mere eller mindre Fortrædelighed; men det har ikke hindret os i at fremme vor Sag. Vi have anlagt cirka 150 Byer af forskjellig Størrelse, og vore Settlementer strække sig i en Længde af 500 engelske Mil gennem denne store Ørken. Vi have ligeledes holdt de vilde Indianerstammer i Ase og vundet god Indflydelse over dem; og naar man undtager nogle smaa Streiftog, de have gjort mod vore Kreaturer, hovedsagelig fremkaldt ved gennemreisende Emigranternes hensynsløse og usforvarlige Opsørsel, have vi vedligeholdt et fredeligt Forhold med de Wilde, som hidindtil har været utjendt i de andre Territorier og Stater.

Der udkræves Tro og Energi for at sette i et saadant Land. I de første tre Aar efter vor Nedsettelse i dette Territorium vovede neppe nogen Mand eller Kvinde at spise sig mæt — saa Inap var der om Proviant; Enhver var nødt til at knibe og spare paa sit lille Forraad til det Yderste. Derfor bleve ogsaa Mange heelt fornyttede, og de troede, at Landet kunde aldrig blive dyrkbart. Mange drog bort herfra, men kom i Almindelighed efter nogen Tids Forløb tilbage, heilig forbausede over den Fremgang, vi havde gjort under deres Fraværelse. De Reisende, der nu besøge os, udbrøde Alle som En: O, hvilket yndigt Sted! Hvor kunde I opsøge saa skjøn en Plet? Jeg

kan svare herpaa. Da vi kom hertil, var Alting nøgent og bart, ja Jorden var saa ussel, at neppe Salviebuskene kunde groe her; men Flid og fornustig Anvendelse af Bjergstrømmene har fremkaldt den herlige Vegetation, man nu seer.

Efter vor Nedsættelse i denne Ørken hørte vi af og til om Jubelen i Kirker, Kapeller og Aviser nede i Staterne, at „Erkebedrageren Joseph Smith er død og Mormonerne drevne ud i Ørkenen, hvor de tilvisse alle maade omkomme, og man skulde aldrig blive forulempet af dem mere.“ Men blot nogle saa Nar vare nok til at overbevise dem om, at dette Folk endnu var i Live, at det levede i og for sin Tro og var baade kjendt, forstaaet og frygtet af Verden.

Da Gud har velsignet os saa storligen, er det af yderste Bigtighed for os at holde fast ved den Tro, ved hvilken Kristus har frigjort os, og ikke paa nogen Maade lade os hilde i Snarer, Fristelser, Synd eller Ugudelighed. Vi have al Grund til at takke Herren vor Gud for hans naadige Styrelse.

Vor Organisation som en Kirke adskiller sig storligen fra alle andre Troes-samfund. Saaledes har f. Ex. næsten alle andre Samsfund lønede Præster. Da vi begyndte at prædike Evangeliet for Verden uden Pung og Tasse, vare Præsterne i Almindelighed de første, som opløstede et Ramastrig imod os og fik Pøbelen til at tjære, flære og bombardere os med raadne Sten; til at drive os fra vore Hjem og ødelægge vore Huse og Eiendomme. I enhver Pøbelhob, under alle vore Forsølgelser kunde man finde Mænd, der kaldte sig Evangeliets Forkyndere; ja de nedværdigede sig ved at tage Deel i saadan Lovløshed, selv om Samfundet, hvortil de hørte, ikke havde Lyft til at tage Deel i Forsølgelsen.

Der berettes, at de Mænd, der ihjel-

sløge Frelseren, troede, at de gjorde Gud en Tjeneste dermed, og det er tænkeligt, at vor Tids Geistlige og Hellige, som med sværte Ansigter overrumplede Carthage Fængsel og myrdede vor Kirkes Profet og Patriark, Joseph og Hyrum Smith, troede, at de ogsaa gjorde Herren en stor Velgjerning, endstjøndt det fort og godt var en saa sort og skjændig Riddingsdaad, som nogensinde er udført paa denne Klode.

Der er een Ting, vi altid have lidt under, og det er Folks Intolerance. Ved at læse Beretningen om Puritanerne, som først kom til Amerika, finde vi, at de vare intolerante mod Andre, endstjøndt de selv havde afskaffet Moderlandets Tyranni, fordi man der vilde hindre dem at udøve deres religiøse Ansættelser. Deres Opfattelse af Bibelen var forskjellig fra den engelske Statskirkes, og det var paa Grund af den sidstes anvendte Evang, at de søgte et Hjem hiinsides Havet i Amerikas Bildnisser; men ikke saasnart havde de nedsat sig her, før de udgave Love, der straffede Enhver, der afveg fra deres vedtagne Meninger. Enhver kan overbevise sig herom ved at læse Massachusetts' tibligste Historie. Kolonisterne i nævnte Stat vare især meget strenge med Hensyn til visse Troespunkter og sammes Overholdelse. Jeg har altid følt mig lidt stolt af min fjerde Stamsfader Zachæus Goulds ædle Hjerte, fordi han havde Mod til at beholde Kvæerne paa sin Farm Matten efter at de vare fordømte af Kolonial-Regjeringen og udviste fra Salem. Fordi han gjorde dette samt forsynede dem med Livets Fornødenheder og derpaa lod dem drage bort i Fred næste Morgen, blev han mulkeret og maatte ovenikjøbet staae offentlig Skrifte i Kirken. Jeg er stolt af at nedstamme fra en Mand, som, uagtet han var en Puritaner, var besjælet af saa

megen Frisindethed og Mennesselighed. Af Ny Englands Historie lærer jeg, at vore puritanske Forsædre manglede Begreb om Argumentets Magt. Om en Mand prædikede Noget, som ikke smagte dem — strax maatte han forlade Kolonien. Han kunde ikke trække sig tilbage til sin Farm eller sit Hjem og der leve i Stilhed og Ro og passe sin Dont; nei, de vilde hyppig nedrive hans Huus, sætte ham ombord paa et Skib og sende ham væk. Mangfoldige saadanne Tildragelser ere optegnede i Historien, og Tilhængerne af den Sekt, der er bekendt som den fredeligste og omgængeligste af alle, nemlig Kvækerne, bleve ofte pidskede, tjærede og sjærede og undertiden dræbte; mange af dem bleve uddrevne af Kolonien, og det af Mænd, som udentvivl i deres Hjerte troede, at de handlede af ædle Motiver. De havde kun til Formaal at rense Kirken; men efterhaanden svandt denne Intolerance.

I Modsætning hertil kan jeg anføre, at siden dette Territorium først blev sætlet af de Sidste Dages Hellige, er der aldrig bleven udstedt nogen Lov i dette Land, som ikke har garanteret alle slags Troesbekjendere lige Rettigheder. Der findes ingen hæmmende Lov her for anderledes Troende. Folk ere naturligvis blevene udelukte fra vort Samsfund, men deres borgerlige Rettigheder have aldrig lidt noget Skaar. Havde vore Forsædre i Ny England blot udelukt Hr. Williams fra deres Samsfund og tilladt ham at døbe Folk med Kveddyppelse istedetfor at forvise ham fra Kolonien, vilde det have været noget ganske Andet.

Denne intolerante Aand viger efterhaanden for Oplysningens Fremgang i vore Dage, men desuagtet have vi som et Folk lidt haardt under dens Ferngreb, thi den alene var det, som tvang os til at søge Ly i disse Ørkener. Det er os

imidlertid en Kilde til stor Glæde, naar vi ihukomme, at vi selv aldrig have huset saadan en Aand mod Andre; thi fra den Tid, Emigranter begyndte at passere gennem vore Gnemærker, indtil denne Dag, ere Præster af alle Troesbekjendelser blevene tilbudte at prædike i vore Tabernakler for vore Folk, ja hvad mere er, de have organiseret egne Samsfund og bygget egne Kirker og Kapeller midt iblandt os, uden nogensinde at blive fortrædige. Dette er Kjendsgjerninger, som al Verden veed. Der er de Sneise af Geistlige, som have talt paa denne Forhøining, hvilke have erklæret offentlig, at de aldrig have prædiket for saa stor Forsamling i deres Liv og aldrig vente at gjøre det mere. Men naar en af vore Eldster har besøgt dem, og til Gjengjæld bedet om Tilladelse til at prædike i deres Kapeller, har Svaret gjerne været af dette Indhold: Nei; jeg har Ret til at prædike Evangeliet i et Hedningetempel, men jeg kan ikke aabne mit Tempel for en Hedning!

Saadanne Mænd vove ikke at lade deres Menighedsfæller høre Sandheden, eller maaste Bildfarelse. Vi ere blevene besøgte af de mest veltalende Geistlige, der findes i vor Tid, og have med Glæde lyttet til deres Foredrag. Vi troe det er ganske i sin Orden at lade Ungdommen, der ikke kjender Sekterernes Meninger og Ceremonier, faae Leilighed til at høre dem, og jo mere jo bedre. De Eldre af dem, som kalde sig Sidste Dages Hellige, have i Regelen tilhørt forskellige Samsfund, thi vore Eldster, som prædike i Verden, pille Nogle ud af enhver Sekt. Disse ere derfor fuldkommen paa det Rene med hvad disse sekteriske Præster fore i deres Skjold, men ikke saa med de yngre Medlemmer iblandt os; derfor, da vi havde Methodistprædikanterne her i Sommer, anmodede Præsident

Young og vore Eldster alt Folket og fornemlig Ungdommen at bivaane deres Forsamlinger og høre deres Lærdomme. Det var Aarsagen at de havde saa overfyldte Møder. Til deres Gudstjeneste mødte ingen af Minearbejderne; de brød sig ikke om det; de havde hørt nok deraf for lang Tid siden; de kom ikke hertil for at høre paa Methodismen, men for at grave Gulv og Solv. Vore Folk derimod strømmede i Tusindvis til deres Forsamlinger, især om Aftenen, og dannede sig deres egen Mening om hvad de hørte.

Hvis en Religion ikke kan taale at blive undersøgt, hvis dens Forsegtere ere bange for Kritiken, maa dens Grundvold i Sandhed være skrøbelig. De, der komme ind i de Sidste Dages Helliges Samsund, lære i kort Tid, hvis de ere trofaste, at domme og forstaae for sig selv. Den Hellig Aand og den evige Sandheds Lys hviler over dem, og derfor kan man høre dem baade her og der bevidne, at de vide med Visshed, at denne Lære er af Gud.

De Geistlige og Journalisterne have gjort et farligt Spræl for at ægge den amerikanske Regjering til at undetrykke de Helliges fri Udøvelse af hvad deres Tro lærer dem. Jeg skal sige Eder een Ting: det staaer ikke i nogen Regjerings eller Nations Magt at regulere et Folks Religion i vor Tid; det er en Sag, som maa regulere sig selv. Man kan drive Folk fra deres Hjem, ødelægge deres Eiendom, myrde deres Ledere og berøve dem deres borgerlige og religiøse Rettigheder, men man kan ikke forandre deres Begreber med saadanne Argumenter. Og naar Folk gribe til saadanne Vaaben, røber det kun, at de ikke have nogen Grundvold for deres eget System, og at deres eneste Støtte er Magten. Skjændsel over de Mænd, der tyer til saadanne uværdige

Midler for at værne om deres Troes-sætninger.

I ethvert Land burde der herske fuldkommen Tænke- og Meningsfrihed, og Retten til at prædike og udøve hvilken Religion som helst, der ikke krænker Folks Liv og Eiendom, skulde garanteres Enhver ved Lov, og den eneste Straf, som bør anvendes i Troessager, skulde være at udelukke Synderen af Kirken. Det er en Skjændighed at dræbe Folk, eller at tjære og sjære dem, eller spolere deres Eiendom, fordi de afvige i religiøse Meninger fra Andre. Hvor ligger Frihed, Retfærdighed og Billighed i en saadan Færd? Jeg har selv gennemgaaet den Skole tilbeels, og forstaaer derfor, hvorledes man føler.

De fleste Kristne indrømme, at Ægte-skabet er indstiftet af Gud, men Mange have tilladt sig at udgive Love og Regler for deres Medmennesker i dette Stykke, som ere altfor hæmmende i deres Natur. Vore Fædre Abraham, Jakob og mange af Profeterne opfattede Ægteskabet paa en Maade, der nu fordømmes af Kristenheden som høist urigtig; og dog paa-staae disse selv samme Opponenten i deres Prædiken og Bønner, at de skulle gaae lige til Abrahams Skjød. Jeg kan fortælle Eder, at ethvert Menneske, som forstrer Lyst til at myrde, plyndre og berøve en Sidste Dages Hellig hans Frihed, fordi han troer og over Polygami, en Saadan skal aldrig vente at lande i Abrahams Skjød. Fader Abraham vil ikke forstøde sine Hustruer for at give Plads til saadanne sneverhjerte Personer. Jeg kan endvidere fortælle Eder, at hvis de nogensinde komme saalangt som til det nye Jerusalems Porte, ville de der finde Navnene paa Jakobs tolv Sønner over hver Indgang, og hvis de troe, at Jakob og hans Sønner, af hvilke de fleste vare Polygamister, vare ugudelige

Mænd og deres Søner Bastarder, gjorde de bedst i at forblive udenfor — ja man vilde ikke engang tilstede dem Afgang. Medmindre de kunne anerkjende disse tolv Søner som lovlige, ægtefødte Børn ifølge Guds Lov, maade de staae udenfor Staden blandt „Hundene, Troldkarlene,

Stjorlevnerne, Manddraberne, Afgudsdyrterne og Hver, som elsker og over Logn.“

Maas Herren hjælpe os, Alle og Enhver, til at berede os saaledes, at vi kunne komme ind ad Stadens Porte, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Oktbr.

I forrige Nr. optog vi en Reises des Dom om Forholdene i Utah, hvortil „Deseret News“ knytter følgende Bemærkninger.

Sanddrue Udtalelser som disse danne en mægtig Modvægt imod de mange usande Bessylbninger, som udslynges mod de Hellige i Utah. Sandheden gaaer langsomt, sammenlignet med den Hurtighed, hvormed Lognen cirkuleres, men den er stadig og uroffelig i sin Bane. Hæderlige Folk — og det er kun deres Dømmeme, som er værd at søge — sængsles af Sandheden; naar de see eller høre den, gjør den altid et gunstigt Indtryk paa dem, uagtet de muligviis ikke have andet Bevis derfor end Gjenklagen i deres eget Bryst. Naar der berettes, hvad Tusinder af Reisende vide er saaledes — at Driftesaloner ere saagodtsom utjendte i Utah, og at den offentlige Gudsdyrkelse og Søndagsstolerne punktlig bivaanes hver Sabbat, selv i de fjernestliggende Settlementer, da har saadan en Beretning Indflydelse og Vægt; men naar Publikum hører Lognehistorierne om Folket i Utah, er der Tusinder, som forkaste dem, fordi de instinktmæssig føle, at det ikke passer med Folkets Karakter. En eller anden Sandhedsven, liig den her omtalte, vækkes op ved disse Logne og drives til at tale Sandheden og sige hvad han veed til Oplysning for de Mænge, der kjende lidet eller intet til Mormonismens rette Bestaaenhed. Saaledes gjør Fjendens Angreb vort System og dets Tilhængere mere og mere kjendt og vækker Opmærksomhed hos Folk, som ellers ikke vidste meget om os. Var det ikke for denne idelige Lyven og Nedrakten, vilde Verden ikke kjende os saa godt som Tilfældet er.

I denne Henseende har Jernbanen ogsaa hjul pet os betydelig. Vi ere blevns saa udfregne af vore Fjender, at vi derved have vundet en udstrakt Navnkundighed, hvilket har lokket hver Rejsende, som ad Jernbanen drager over det amerikanske Kontinent, og som har Tid og Naad dertil, til at aflægge et Besøg i Salt Lake City, for at see og undersøge Forholdene iblandt os. Hundreder drage bort fra os med ganske andre Begreber end da de kom; de tage med sig Bøger og Skrifter, der omhandle Kirkens Læresætninger, hvilke senere læses som Mærkværdigheder af deres Slægtninge og Venner i andre Stater og Lande; desuden fortælle vore Gjæster

paa Reisendes Viis Alt hvad de have seet, hørt og oplevet i Utah, hvilket vækker Lysten hos Andre til ogsaa at gjøre en Tour op til det „besynderlige“ Folk.

Siden Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige blev organiseret, have dens Principer aldrig været saa almindelig diskuterede som netop nu i den seneste Tid, og Ingen har bidraget mere dertil end just vore Fjender med deres evindelige Medrakten. Deres utrættelige Flid med at bagvaske og belyve dette Folk har gjort os verdensberømte. Enhver Rejsende, som kommer hertil Staden, maa see og høre „Mormonlejerne.“ De arrangere deres Rejseplan saaledes, at de kunne blive her Søndagen over for at faae Leilighed til at overvære Forsamlingerne i Tabernaklet. Paa denne Maade faae vi større Forsamlinger af Fremmede lige her i vort eget Hjem, end vore Eldster tidligere kunde faae ude i Udsprebelsen; og disse Fremmede sidde stille og opmærksomme og lytte til Sandheder, som mange af dem aldrig ville glemme.

De Sidste Dages Hellige have derfor ingen Grund til at beklage sig over disse loagnagtige Korrespondenter og Avisforfattere. I Forsynets Haand have de netop været Midler til at gjøre Evangeliets Principer end mere bekendte. Vore Fjender have ofte med Over prædikeret „Mormonisme,“ ikke altid paa den sammeligste Maade, det er sandt, men dog saa eftertrykkelig som mulig, og dette skyldes vi dem Tak for. De have haanet og udffjeldt hver offentlig Mand i Kirken, men meget Godt er flydt deraf, thi det har bidraget betydelig til at holde os bestandig i Publikums Erindring. Paa denne Dag er Præsident Young den navnkundigste af alle nulevende amerikanske Stormænd. Berømte Mænd af alle Stænder, baade Amerikanere og Europæere, ansee det som en stor Ære at blive præsenterede for ham; men Ingen har hjulpet ham mere til denne Hæder end netop hans Fjender.

Den 13de dennes aasseilede den sidste Afdeling af dette Aars Emigration, bestaaende i det Hele af 71 Sjæle. De afgit med Dampskibet „Najaden“ under Ledelse af Eldste Peter Brown. Med dette Kompagni afreiste ogsaa Eldste N. C. Edlessen. Disse Brødre have virket med Flid i denne Mission siden Uden Juli 1870. Ligeledes Eldste Niels Jensen, der antom hertil den 28de Mai paa et Besøg til sine Slægtninge i Skaane. Vi ønske dem Alle et hjerteligt Levvel, og haabe, at vor himmelske Fader vil føre denne lille Flok lykkelig til deres Bestemmelsessted.

Til de Hellige i Europa.

(Fra „Millennial Star.“)

Følgende Telegram fra Salt Lake City, Utah, ank om til Liverpool den 28de September.

„Albert Garringtons Nærværelse her ønskes i Anledning af vigtige Forretninger, og maa komme ufortøvet.“

Med Modtagelsen af ovenstaaende Depesche fikrede jeg mig Plads paa Dampskibet „Manhattan,“ der skulde afgaae næste Dag. Da jeg ikke er bleven under-

rettet om Beskaffenheden af „de vigtige Forretninger“ kan jeg ikke give de Hellige nogen Oplysning i saa Henseende. Heldigvis er den Europæiske Mission i saadan fortrinlig Stand, og de lobende Forretninger holdte i saa god Orden, at de fornødne Arrangements for min Afreise kunde gjøres uopholdelig.

Indtil videre vil Eldste George Reynolds tage Bestyrelsen af „Millennial Star“ og Missionens aandelige Lær, medens Eldste A. W. Carlson tager Bestyrelsen af Finantser, Regnskaber og Forretninger i det Hele.

I Haab om, at Brodrene Reynolds og Carlson samt de øvrige Eldster fra Utah og det lokale Præstedømme maae være meget velsignede af Herren og blive ledede af Guds Aand, saa Israel kan blive indsamlet og Herrens Bærl formeres, og med bestandig Bøn at han maa velsigne de Hellige og de Dyrigtige af Hjertet i den ganste Verden, tegner jeg mig

Eders Broder i Evangeliet
Albert Carrington.

Fru Whitmans Forelæsning i Salt Lake City.

(Fra „Deseret News“)

Om Aftenen den 4de Septbr. 1871 holdt Fru Whitman et Foredrag i det nye Tabernakel over Palæstina og Profetiernes Oplyselse, hvilket lyttedes til med megen Interesse af de cirka 5,000 Tilstedeværende.

Fru W. begyndte med at oplæse Evangelisten Johannes's 18de Kap. og tog til Udgangspunkt for sine Bemærkninger Pilati Spørgsmaal til Jesus: Hvad er Sandhed? og udtalte som sin Overbeviisning, at al Sandhed er af Gud og kom fra Gud.

Derpaa omhandlede hun med megen Beltalenhed Jødernes forestaaende Gjenindsættelse i deres Fædres Land samt Oplyselsen af Profetier, der angaae denne Sag. Hun hentebe Beviser fra Bibelen for, at Landet skulde forbandes med Ufrugtbarhed, men at Tiden vilde komme, da den befrugtende Regn atter skulde falde. Hun bevidnede ifølge sin egen Erfaring, at denne Forudsigelse var bleven opfyldt,

thi i Aaret 1853 begyndte den „silbige Regn“ at falde.

Jøderne i den ganste Verden stue med stor Forventning henimod den Tid, da Landet, som lovedes deres Fædre til evig Arv og Gie, skal befries fra Hedningernes Aag, og Legnene ere meget lovende, at den Dag ikke er fjern, thi for mange Aar siden blev Palæstina pantsat af den tyrkiske Sultan til det store jødiske Bankfirma Rothschild — Pantet er forfaldet, Laanesummen blev aldrig tilbagebetalt.

Der næst stildrede hun paa en hoist interessant Maade Muhamedanernes Tro — de ansaae Kristus som Jødernes store Profet, at han skulde regjere som Konge over Israel og senere overlade Riget til Muhamed, som, sige de, skal nedstige fra Himlen og sætte sine Fødder paa Oliebjerget — netop hvad Zacharias har forudsagt om Kristus.

Fru W. dvælede ved Forudsigelserne

i Zachariae 14de Kap. vedrørende Messia-
anden komme, og hun haabede at see
denne Profeti opfyldt, da med Profeten
Haggai Ord: „det sidste Huus's Herlig-
hed skal være større end det første.“ Hun
haabede at opleve den Dag, da Tem-
plet, som skal opbygges af Foderne efter
deres Tilbagekomst, skal kneise paa den
Plet, hvor nu Omars Moskæe staaer, og
som ifølge Traditionen skal være netop
det Sted, hvor det forrige Tempel stod.

Efter Forelæsningsens Slutning gif

mange af de Tilstedeværende op og tal-
tede Fru Whitman for hendes interes-
sante Underholdning. Dette finde vi
ganske i sin Orden, thi de Sidste Dages
Hellige troe fuldt og fast paa Foderne's
snart forestaaende Indsamling til deres
eget Land, og vi tør derfor forudsige, at
hvorsomhelst den ærede Dame monne
holde Forelæsninger over samme Emne,
vil hun aldrig finde en mere interesseret
og opmærksom Forsamling end den hun
talte for i Salt Lake City iafte.

Jernbaner i Utah.

For nogle Aar siden, da det store
Projekt kom for en Dag — Pacifikba-
nens Anlæg gennem Utah — hilstes dette
Foretagende med eenstemmig Jubel af
alle Stænder, fra Præsidenten paa sin
ophøiede Stol til Lommeprokuratoren bag
sin bestedne Pult, af Lovgiverne i Kon-
gressen, de politiske Skraalehalse i Uni-
verserne og de skinhellige ditto ditto paa
Prædikestolene i hele Amerika, medens et
svagt men eenstemmigt Ekko lød fra
deres Aandsfrænder i Europa ved Haa-
bet om, at nu havde man fundet et sik-
kert og usejlsomt Middele til at opbryde
„Mormonerne's Uvæsen,“ Brigham Youngs
Suverænitæt og den farlige politiske Ri-
val, der havde slaaet saa gode og dybe
Rødder i Rippebjergene. Nu var Mor-
monernes Tæme slaaet, (for sidste Gang?)
nu var der ikke længer Tale om noget
Teokrati paa Jorden, nu skulde man ikke
længer forulempes af deres evindelige
Aabenbaringsraab, nu skulde de uhyg-
lige Kvinder befries fra deres Volds-
mænds Nag! Naar blot Jernbanen bli-
ver færdig, vil de indstrømmende Krist-

nes Indflydelse gennemsyre hele Folket
og underminere den bestaaende Tingenes
Orden! Dette indsee Mormonerne selv;
derfor snyser deres Præstedømme; derfor
skjelver Brigham paa sin usurperede
Trone; derfor ville de gjøre deres Mu-
ligste for at hindre Banens Fulbendelse!

Hvo erindrer ikke, at dette var Aæn-
den i alle offentlige Udtalelser paa hiin
Tid, men vi beklage inderligen, at disse
sanguiniske Forhaabninger sloge saa totalt
feil! De burde ikke have bygget saa stort
et Lustkastel paa saa skrøbelig en Grund-
vold; de burde have talt efter paa deres
Fingre hvormange lignende glade For-
haabninger med Hensyn til Mormonerne's
Undergang vare slaaede feil siden 1830,
thi oprigtig talt kjende vi ikke en eneste
med dette Formaal, som et lykkes.

Præsident Young, som saa ofte har
forbausset Verden med sine uventede For-
holdsregler, forstyrrede ogsaa denne Gang
deres søde Drøm ved selv at tage en
Kontrakt paa 400 engl. Mil af denne
Bane, der skulde give ham Raadestødet;
han satte Tusinder af sine Troesbrødre i

Aktivitet, og hans Strækning var særdig før den foreskrevne Tid, uagtet man forhalede Arbeidets Begyndelse for ham, og uagtet han havde faaet et af de vanskeligste Stykker paa hele Linien.

Da det ikke lykkedes os at faae Hovedlinien anlagt direkte til vor Hovedstad, besluttede Præsident Young strax at bygge en Sidelinie paa Utahs egen Bekostning op til Ogden, hvilken fuldendtes og indviedes i Januar 1870. At han ikke agtede at afslutte dette vigtige Foretagende med hvad der var udført, betegnedes tydelig af Banens Navn: „Utah Central Bane,“ hvilket antyder, at denne Strækning kun var Midtpunktet af hvad Fremtiden vilde bringe. Som tidligere meldt har man allerede fuldendt 15 engl. Mil af „Sydbanen,“ der agtes fortsat helt ned til vore skandinaviske Settlementer i Sanpete og senere lige ned til Dixie, det sydligste Settlement i Utah;

og nu fornøylig er den tredie Bane paa-begyndt, som skal anlægges mellem Ogden City og de nordlige Settlementer. Dette er et nyt Bevis for vore Sødstendes rastløse Bindstibelighed og fortjener almindelig Paaafjævnelse. Grunden blev brugt for „Utah Nordbane“ den 26de August i Brigham City og Arbeidet vil blive paaahyndet saa stærkt, at man venter at have Bogne igang til Logan, 50 engl. Mil Nord for Ogden, inden December Maaned dette Aar.

Dette er i Sandhed en mærkværdig Maade for Mormonerne at afsondre sig fra Verden og udelukke Fremmede fra at nyde godt af vort Territoriums Produkter, det være sig mineraliske eller agromomiske. Utah er bestemt til at gaae i Spidsen for al nyttig Fremgang og Udvikling med Tiden, og selv vore bittreste Fjender maae indrømme, at Begyndelsen er meget lovende.

Uddrag af Joseph Smiths Levnetsløb.

April 1842.

(Fortsat fra Side 15).

Dernæst talte han om at overlevere Præstedømmets Nøgler til Kirken og sagde, at de trofaste Medlemmer af Hjælpeforeningen vilde erholde dem i Forening med deres Mænd; sagde, at de Hellige, hvis Trofasthed og Oprigtighed havde staaet sin Prøve, havde Leilighed til at kjende, hvorledes de skulde bede for at blive bønhoorte af Herren. Ifølge hans Bønner havde Gud beskicket ham Virkefreds et andet Sted.

Han formanede Søstrene til altid at koncentrere deres Tro og Tillid i deres Mænd og altid opholde dem i deres Bønner, thi Gud har beskicket dem som deres

Hoved. Ligeledes skulde de opholde og ære de Mænd, der stode som Ledere for Kirken, thi Rigets Nøgler skulde snart overantvordes dem.

Om et Medlem bliver fordærvet, maae I øieblikkelig stille Eder ved samme, ellers vilde hele Legemet sblive angrebet af det Onde. Vore Lederes Menneftjærlighed har forledet dem til at bære over med Flere, der ere saa fordærvede, at al Medfølelse for dem længere vilde være uret. I maae bortskaffe det Onde fra Eders Midte og ved godt Exempel anspore Eldsterne til gode Gjæringer.

Naar man gjør hvad ret er, er der

ingen Fare for, at Nogen skal gaae for raft frem. Han brød sig ikke om, hvor hurtig vi gik frem paa Dydens og Retfærdighedens Vej; naar vi blot modstaae det Onde, er Alt vel. Dette er en Velgjørenheds Forening, hvis Formaal stemmer overeens med Kvindens Natur. Sympathi og Veldædighed er Kvinden medfødt, og I, Søstre, ere nu satte i en Stilling, hvor I kunne faae Anvendelse for disse ædle Følelser. Hvis I altid handlede efter disse Principer, hvor stor og herlig vilde ikke Eders Løn blive i det celestiale Rige. Hvis I tilegne Eder de Privilegier, I ere berettigede til, ville Engle altid være Eders usynlige Ledsagere. Søstre, hvis I ere rene og uskyldige, kunne I komme ind i Guds Nærvarelse, thi hvad er mere behageligt for Gud end Uskyld? I maae være uskyldige, ellers kunne I ikke komme, hvor Gud er. Hvo, som ønsker at komme i Guds Nærvarelse, maa være hellig som han er hellig.

Djævelen har store Evner til at be-
drage Foll. Han kan saaledes forvende
Ting, at Mange med aaben Mund be-
tragte det, som i sig selv er i fuldkom-
men Orden og overeensstemmende med
Guds Villie, som urigtigt. I skulde ikke
irritere eller plage Eders Mænd, fordi
de ikke i enhver Henseende handle efter
Eders Hoved, men anvend Eders Ven-
lighed, Kjærlighed og Uskyldighed mod
dem, hvorved I ville kunne opnaae langt
mere end om I hængte en Møllesteen om
deres Hals. Ikke Riv, ikke Modsigelse,
Drilleri eller Brede er Midlet, men Sagt-
modighed, Keenhed og Mildhed er det,
som vil have Eder i alle gode Menne-
sters Vine. Synden maa bringes for
Dagen, det Urene maa udsøndres fra det
Hellige, og da først vil Sløret drages
tilside og Himlens Betsignelser tilflyde
os i en rig og mægtig Strøm.

Fra denne Stund af, da denne In-
struktion er givet, ville I være ansvar-
lige for Eders Synder. Det vilde være
onsteligt, om I kunde vandre saaledes
for Eders himmelske Faders Afsyn, at I
kunde vorde frelst. Vi skulle Alle staae
til Regnskab for Anvendelsen af det Lys
og den Viisdom, Gud har givet os til
Veiledning.

Præsident Smith oplæste derpaa første
Vers af det 13de Kap. „Talede jeg med
Mennesters og Engles Tungemaal, men
havde ikke Kjærlighed, da var jeg som et
lydende Malm eller en klingende Bjælde.“
Han sagde: Betragt ikke med forsnævret
Sind Eders Medmennesters gode Egen-
skaber, men vogt Eder for Selvfærdig-
hed og sæt ikke Eders eget Værd for høit,
og ansee Eder ikke for retfærdigere end
Andre. I maae være hoimodige mod
hverandre, for at hjælpe hverandre fremad
paa Saliggjørelsens Vej. Han sagde,
at han havde altid været langmobig og
overbærende med Kirken og ligesaa med
sine Hjender. Vi bør alle være over-
bærende med hverandres Skrøbeligheder,
som Forældre ere det med deres Børn.

Dernæst læste han 2det Vers: „Og
havde jeg profetist Gave og vidste alle
Hemmeligheder og al Kundskab, og havde
jeg al Tro, saaat jeg kunde flytte Bjerge,
men havde ikke Kjærlighed, da var jeg
Intet.“ Om en Mand kunde blive saa
mægtig, sagde han, at han kunde udføre
Mirakler, og derefter skulde falde fra og
gjøre Ondt, vilde alle hans tidligere gode
Handlinger ikke hjælpe ham — han vilde
gaae til Fordærvelse. Eftersom I vogt i
Gudhed, Keenhed og Dyd, lad da Eders
Hjertes ubdides og fyldes med Kjærlig-
hed for hverandre; denne Følelse vil lære
Eder at være langmobige og overbærende
med Næstens Feil.

Kvinderne ere i Almindelighed snevret
i deres Anstuelser; det maae I ikke være,

Søstre; I maae være liberale i Eders Følelser. Lad Søstrene lære Kvinderne i Verden, hvorledes de skulle optræde lige overfor deres Mænd, hvorledes de skulle behandle dem med Sagtmødighed og Kjerlighed. Naar en Mand er nedtrykt af Bekymringer, naar han er fuet af Sorger og Besvær, mød ham da hellere med et Smil end med Skjænderi, thi et venligt Ansyn vil berolige hans oprørte Sind og glatte hans Pande. Naar Fortvivelse griber et Menneſte, er det Tid for Kjerlighed og Mildhed at træde frem.

I ville altid faae Belærelse gennem Præstedømmets Orden, som Gud har gjengivet til Jorden — gennem dem, som ere bestillede til at styre, lede og ordne Kirkens Anliggender i denne sidste Uddeling; i Herrens Navn velsigner jeg Eder, og denne Forening skal fra nu af blomstre og trives, og Kundskab og Lys skal tilflyde Eder. Dette er Begyndelsen til bedre Dage for de Fattige og Trængende, og disse skulle nedkalde Velsignelser over Eder.

Naar I gaae hjem herfra, saa taltal aldrig Eders Mænd med et vredt eller hidfigt Ord mere, men lad Venlighed, Følelseskommenhed og Kjerlighed smykke al Eders Vandel herefter. Vær ikke misundelige paa Synderne paa Grund af deres Flitter og Tant, thi deres Lod er ifkun Elendighed. Hav Medlidenshed med dem, thi inden ret længe vil Herren gaae i Rette med dem, medmindre de ombende sig og adlyde ham.

Eders Virksomhed skulle fornemlig indskrænkes til Eders nærmeste Omgivelser. Hvad Meddelelsen af Kundskab angaaer, kunne I skjenke den til al Verden, hvis I onſte; men Eders Administrationer og Hjælpsomhed skulle indskrænkes til Eders nærmeste Kred og først og fremmest til Medlemmerne af Hjælpeforeningen. De, der ere ordinerede til at præsidere over Eder, have Ret til at bestille Foreningens forskjellige Embedsmænd, efter som behov gjøres.

(Fortsættes.)

Nyt fra Utah.

Den 27de August om Formiddagen prædikede Hs. Høiærværdighed Dr. Thompson, af den tydst-reformerte Kirke i New York, i Tabernaklet, Salt Lake City, og om Eftermiddagen talte Afholdenheds-Prædikanten Hr. Riley sammesteds. Hvilke Kirkesamfund ude i Verden vilde vel aabne sine Gudshuse for vore Eldster at prædike i?

Bladet „Reese River Reveille“ i Nevada siger i Anledning af Oberst H. S. Thorntons Ankomst dertil: „Han kommer lige fra Salt Lake, og efterat have gjort sig bekendt med de umaadelige Fordele, nævnte By har vundet ved Anlægget af Tværbanen op til Pacifikbanen, er han meget ivrig for Anlæggelsen af en lignende Linie fra Hamilton til den store Pacifikroute.“ Det er ret! Naar andre Folk see vort Samfunds blomstrende Udvikling som Følge af vor Foretagelse, Driftighed og Energi, ikke blot i Jernbaueanlæg, men i alle gode Retninger, hvad er mere naturligt, end at de følge vort Exempel og derved fremme det Almeneſ Vel i det Hele?

I Salt Lake har man begyndt at lægge Vandledninger fra City Creek, hvorved Vandet ved eget Tryk kan drives hundrede Fod iveiret.

I Sanpete har man i Aar havt den rigeste Host paa flere Aar.

I Salt Creek Kanyon, to a tre danske Miil fra Nephi, har man opdaget rige Kulleier.

Muriader af Græshopper lægge i den senere Tid deres Væg paa forskellige Egne i Utah, saa vi have Grund til at befrygte ny Kamp med disse Uhyrer næste Sommer.

Blandinger..

I Meyners Kronologi findes følgende interessante Oplysninger. Vi: vand indførtes først i Kirken (den katolske) i Aaret 120 efter Kristus; Pønitentse blev indført i Aaret 157; Munkevæsenet i 348; den latinske Messe 394; den sidste Olie (de Døendes Salving) 550; Troen paa Skjærsilden blev først indført i Aaret 593; Maria- og Helgendyrkelsen begyndte i 715; at kysses Paven's Fødder skrives sig fra 809; afdøde Personers Canonisering begyndte i 993; Kirkeklosters Daab Aaret 1000; Celibatet eller Forbudet mod Geistlighedens Vgtestab fremkom 1015, men blev ikke strengt haandhævet for 50 til 60 Aar senere; Afslædshandelen paa-begyndtes i 1119; Inkvisitionen blev grundlagt i 1200; hemmeligt Skriftemaal daterer sig fra 1215, og Paven's Ufejlbarehed proklameres 1870!

Den berømte Geistlige Richard Wilkins bemærkede fornylig i en Tale, han holdt i St. Michael Kirken i Swanmore, at han troede, at der vilde komme tolv-Gange saa mange Kvinder til Himlen som Mænd. Denne Mening havde han grundet paa hvad han havde hørt i Skriftestolen. Det er et daarligt Vidnesbyrd om Mændenes Moralitet.

Den vestindiske O Tortola blev i forrige Maaned hjemsogt af et Jordstjælv, hvorved 7,000 Menninger bleve huusvilde.

Den 4de Juli rasede en forfærdelig Orkan ved Hiogo i Japan, hvorved over 200 Dskunker (japanesiske Fartøier) sønderløges, megen Eiendom ødelægges og mange Mennekeliv gik tabte.

Persien er fremdeles hjemsogt af Kolera, Misvært og Hunger; der berettes om Tilfælde, hvor Bøgne have dræbt Børn og spist dem.

Et Sæt Papir-Fernbanehjul har tilbagelagt en Veilængde af 160,000 engl. Miil, og har opslidt et Sæt Staalkrands, der er bleven erstattet med et nyt. Almindelige Fernhjul kunne blot løbe 60,000 Miil.

I enkelte af de østlige Stater i Amerika have Græshopperne iaar aflagt Besøg og anrettet Skade for Millioner af Dollars.

I Edinburg er der 19,000 flere Kvinder end Mænd. I Glasgow er Kvin-dernes Overflud 16,000.

Rusland har Vren af at have opfundet en „forbedret Mitraileus,“ der langt overgaaer de franske og preussiske i Ddelæggelsesøve.

En Præst forsøgte engang i en offentlig Forsamling at tilintetgjøre Miraklet „Isøernes Vandring gennem det Røde Hav“ ved at sige, at de simpelthen vandrede over Isen. En af Tilhørerne tillod sig at bemærke, at han havde læst i sin Geografi, at det Røde Hav lå i den varme Zone tæt ved Ækvator, og at der selvfølgelig ingen Is kunde være. Med et knusende Blik til den Frække svarede Pastoren, at „dette foregik for Tusinder og Tusinder af Aar siden, længe før Ækvator og Geografier eksisterede!“

Fra Ny-Zeeland (Australien) skriver Br. Allington under 5te Juli. I denne Part af Verden ere Folk meget dorste og ligegyldige for Alt, hvad der vedkommer Evgigheden. Religion styres med Flib, indtil det sidste Dieblik, man lever i Verden; da sendes Bud efter en Præst, som beder for den Syge, og naar denne siger, at han tror paa Jesus Kristus, loves ham udenvidere fuld Frelse i Guds Rige. Hvor frygtelig stoffede begge ville blive, naar de engang fremstilles for Guds Domstol! — De Hellige her besjæles af en god Aand og længes meget efter at komme til Zion. Det glædede mig at see i „the Star“ om Templers Opsørelse hjemme; jeg berørte denne Gjenstand korteligen i Forsamlingen forrige Søndag, og vi have udstillet en Sparebøsse, hvori de Hellige kunne nedlægge deres Skjærb i dette ædle Diemed. Vort Bidrag bliver vel ikke ret stort, men vi ønske dog at være med.

I forr. Nr. Side 15, 2den Sp., 23de Linie fraoven staaer han, læs: de.

Indhold.

	Side.	Side.
Tale af Præs. G. A. Smith	17.	Uddrag af Joseph Smiths Levnetsløb
Redaktionens Bemærkninger (Til de		(fortsat)
Helligte i Europa)	24.	Nyt fra Utah
Fru Whitmans Forelæsning	26.	Blandinger
Jernbaner i Utah	27.	

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorenzøns Gade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Knud Petersen.

Trykt hos F. C. Bording.